

РЕШЕНИЕ

№ 3980

гр. София, 17.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2010** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 14.08.2019 г., постановено по НАХД № 13319/2018 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление № НП 20-130-7-1/13.06.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Медицински одит", с което на д-р С. Л. Я., ЕГН: [ЕГН], управител на "ДКЦ ХХIV-С." Е., за нарушение на чл.69, ал.1 от Закона за лечебните заведения, е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. на основание чл.115, ал.1 във вр.с чл.117 от ЗЛЗ.

Недоволен от така постановеното решение е останало административно- наказаното лице, което с касационна жалба, подадена в срок, обжалва същото. В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение. Обосновават се съображения, че наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд, е издадено в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон. Изтъква се липса на датата на нарушението. Претендира се отмяна на обжалваното решение и произнасяне по съществуващото на правния спор с отмяна на наказателното постановление. В с.з. касаторът чрез адв.Д. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касационната жалба - Изпълнителният директор на ИА "Медицински одит", чрез пълномощника си юк.Т. я оспорва в представена писмена молба с развити подробни съображения в подкрепа на тезата за правилност на първоинстанционния акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура счита жалбата за основателна и моли Съда да постанови решение, с което да я уважи.

Касационната жалба е допустима - постъпила е в срок и е подадена от надлежно легитимирано лице - страна по НАХД № 13319/2018 г. по описа на СРС.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна по следните съображения: Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства районният съд е приел от фактическа страна следното:

На основание Заповед № РД-20-130/19.09.2017 г. на Изпълнителния директор на ИА "Медицински одит", на 26.10.2017 г. служители на агенцията са извършили проверка в [фирма]. При проверката е установено, че дружеството осъществява дейността си на основание Удостоверение № 1923/15.04.2009 г., издадено от СРЗИ, като извършва дейност по извънболнична медицинска помощ по специалностите "Кардиология, Ендокринология и болести на обмяната, Нервни болести, Акушерство и гинекология, ушно-носно гърлени болести, Очни болести, Кожни и венерически болести, Педиатрия, Хирургия, Пневмология и фтизиатрия, Психиатрия, Ортопедия и травматология, съгласно закона за лечебните заведения. Установено е, че за проверявания период управлението на [фирма] е осъществявано от касационната жалбоподателка въз основа на Договор за възлагане на управление от 27.06.2016 г. В чл.5, т.5.3 на договора е записано, че управителят е длъжен да организира управлението на дружеството в съответствие с действащото законодателство, утвърждава вътрешнонормативната уредба и определя управленската и организационна структура на дружеството.

Проверяващите органи са установили, че организацията на диагностично-лечебната дейност, задълженията и правата на персонала са регламентирани в Правилник за устройството, дейността и вътрешния ред на [фирма]. Установено е също, че със Заповед № РД-09-036/19.10.2017 г. касационната жалбоподателка е разпоредила всички членове на ЛКК следва да изпълняват задълженията си съгласно действащите медицински стандарти и правилата за добра медицинска практика.

От преглед на представената медицинска документация за лицата С. Х. И., Д. С. В. и Б. Б. Н. е установено, че за всяко едно от тях има регистрирани по четири амбулаторни листове, всички издадени в четири последователни месеца - в периода от 07.07.2017 г. до 18.10.2017 г. от д-р Й. Б., специалист по вътрешни болести и кардиология и председател на Обща ЛКК и касаят посещения за извършена експертиза за временна неработоспособност. Установено е че за всяко едно от посочените лица, във всеки един от представените четири последователно издавани амбулаторни листове, е отбелязана диагноза "Навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена" с код по МКБ S93.4 и данни за издаден болничен лист-продължение за временна неработоспособност за по 30 дни, с определен срок от дата до дата. Във всеки един от издадените четири последователни амбулаторни листове за всеки един от посочените пациенти е с регистрирани идентични по съдържание данни за анамнеза и за обективно състояние, които не обективират състоянието на пациента в динамика при всеки преглед и необходимостта от следващо продължение на временната му неработоспособност. Установено е, че в

нито един от издадените амбулаторни листове няма отбелязано провеждано лечение, липсват отразени резултати от образни или други изследвания и заключения от консултации със специалист - ортопед-травматолог или друг по компетентност. В амбулаторните листове не е отбелязано, че пациентите са насочвани за извършване на допълнителни изследвания и/или консултации с оглед прецизиране и потвърждаване на поставената диагноза и провеждане на адекватна терапия. Освен амбулаторните листове в лечебното заведение не е налична друга документация от извършени изследвания за посочените пациенти, подкрепящи и обективиращи поставената диагноза.

При така описаната фактология е направен извод, че д-р С. Я. е осъществила занижен контрол върху дейността на лекарите в лечебното заведение в периода от 07.07.2017 г. до 18.10.2017 г., в частност върху дейността на д-р Й. Б., специалист по вътрешни болести и кардиология, който в посочения период е извършил преценка на здравословното състояние на пациентите С. Х. И., Д. С. В. и Б. Б. Н..

Въз основа на констатациите от проверката е прието, че с описаното д-р Я. не е изпълнила задълженията, вменени ѝ с договора за управление и правилника на лечебното заведение – да осъществява цялостен контрол върху дейността на лечебното заведение. Срещу д-р Я. е съставен АУАН № А 20-130-7-1/18.12.2017 г. от държавен инспектор при наказващия орган, в който извършеното е квалифицирано като нарушение на чл.69, ал.1 ЗЛЗ. В срока по чл.44, ал.1 ЗАНН нарушителката е депозирал писмени възражения.

Въз основа на така съставения АУАН Изпълнителният директор на ИА "Медицински одит" е издал Наказателно постановление № НП 20-130-7-1/13.06.2018 г., с което на д-р С. Л. Я., ЕГН: [ЕГН], управител на "ДКЦ ХХIV-С." Е., е наложена глоба в размер на 1000 лв. на основание чл.115, ал.1 във вр.с чл.117 от ЗЛЗ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд е извел правни изводи за законосъобразност на НП, тъй като са налице сериозни пропуски и занижен контрол от страна на управителя на [фирма] върху дейността на лекарите в лечебното заведение за проверявания период, които правилно са обвързани с приложената административнонаказателна разпоредба.

Така постановеното решение е неправилно и следва да бъде отменено.

Административно-наказателната отговорност на д-р С. Я. е ангажирана на основание чл.115, ал.1 ЗЛЗ. Нормата предвижда наказание глоба от 1000 до 3000 лв. за лице, което извършва дейност по извънболнична медицинска помощ в нарушение на разпоредбите на този закон или на нормативните актове по прилагането му, се ако не подлежи на по-тежко наказание. Така формулиран, съставът на административното нарушение изисква поведението на д-р Я. да бъде отнесено конкретно към съответната правна норма, регламентираща дължимото поведение на изпълнителя на медицинската дейност. Нещо, което в настоящия случай не е сторено.

По силата на чл.69, ал.1 ЗЛЗ управителните органи на лечебното заведение ръководят и отговарят за цялостната му дейност. Сочената за нарушена норма установява единствено общото правомощие на управителя да ръководи дейност в заведението. Това посочване, с оглед неговия общ характер и предвид безспорно установения по делото факт, че санкционираното лице не е участвало пряко в провежданото лечение на тримата пациенти, обосновават извода, че административнонаказателната отговорност е ангажирана незаконосъобразно. Разглежданата разпоредба не съдържа конкретно правило за поведение - действие или бездействие, нарушаващо

обществения ред на държавно управление, поради което не съдържа и състав на конкретно административно нарушение. Липсата на достатъчно конкретна и ясна обосновка на фактическите и правни основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дадено лице всякога съставлява съществено нарушение, тъй като ограничава упражняването на правото му на защита и възпрепятства упражняването на съдебен контрол за законосъобразност.

Анализът на законовите разпоредби налага извода, че чл.69, ал.1 ЗЛЗ не съдържа правило за поведение, нито вмения конкретни задължения на д-р Я., неизпълнението на които може да се квалифицира като извършване на дейност по извънболнична медицинска помощ в нарушение на чл.69, ал.1 от закона. Описаното общо правомощие на управителните органи по този законов текст, което е идентично с правомощието на множество управителни органи, регламентирани в различни закони, не може да се приеме, че заедно с чл.115 ЗЛЗ съставлява състав на административно нарушение съгласно изискването на чл.2, ал.1 ЗАНН.

Като е достигнал до различни правни изводи и е потвърдил обжалваното пред него постановление, Софийският районен съд е постановил неправилен съдебен акт, който подлежи на отмяна и заедно с него следва да бъде отменено и незаконосъобразното Наказателно постановление № НП 20-130-7-1/13.06.2018 г. на Изпълнителния директор на ИА "Медицински одит".

С оглед изхода на спора и заявената претенция от пълномощника на С. Л. Я., касационният жалбоподател принципно има право на разноски. Същите обаче не следва да му бъдат присъдени, тъй като в касационното производство същият е бил защитаван от адвокат, за който е представен договор за правна защита и съдействие сер.АВ, № [ЕГН]. С договора страните са уговорили адвокатско възнаграждение в размер на 250 лв., обаче не са представени доказателства за заплащане на същото. Без тези доказателства Съдът не може да се произнесе по основателността и доказаността на претенцията за разноски. Единствено по отношение на юрисконсултското възнаграждение размерът е нормативно определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ и съответната наредба на Министерския съвет. За претендираното адвокатско възнаграждение следва да са налице доказателства за заплащането му, а такива не са ангажирани.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.1 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 14.08.2019 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 13319/2018 г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № НП 20-130-7-1/13.06.2018 г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Медицински одит", с което на д-р С. Л. Я., ЕГН: [ЕГН], управител на "ДКЦ ХХIV-С." Е., за нарушение на чл.69, ал.1 от Закона за лечебните заведения, е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. на основание чл.115, ал.1 във вр.с чл.117 от ЗЛЗ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

